

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko [...] Bank [...] S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych (a w konsekwencji, nierozwiniętą jednak szerzej, potrzebę wykładni przepisów prawa) oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Żadna z kwestii wskazanych przez skarżącą nie odpowiada jednak tak rozumianej przesłance z art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pierwszy z problemów, odnoszący się do rozkładu ciężaru dowodu w zakresie okoliczności stwierdzonych bankowym tytułem egzekucyjnym, został już jednoznacznie rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 grudnia 2005 r., V CK 464/05 (nie publ.). Jak wyraźnie stwierdzono w tym orzeczeniu, ciężar wykazania braku istnienia lub niemożliwości dochodzenia wierzytelności spoczywa na tym, przeciwko komu tytuł ten został wystawiony. Drugie ze wskazanych zagadnień zawiera w sobie w istocie dwa odrębne problemy, które nie zostały jasno rozdzielone przez skarżącą. W pierwszej kolejności wskazuje ona na kwestię chwili zawarcia umowy w sytuacji, w której strony ustaliły wszystkie postanowienia, następnie zaś dokonały zmiany niektórych z nich. Problem ten trudno uznać za zagadnienie prawne w rozumieniu art. 389⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., chwila powstania konsensu, o którym mowa w art. 72 k.c., zawsze bowiem stanowi przedmiot ustaleń na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Obok tego problemu skarżąca wskazała także na potrzebę wyjaśnienia, czy zawarcie umowy nastąpić może w sytuacji braku ujawnienia przez jedną z zawierających ją osób swojego umocowania, mimo, że jest ono znane obu stronom. Sformułowany w ten sposób problem jest niezrozumiały i trudno doszukać się w

nim jakichkolwiek elementów niejasnych, które wymagałaby wykładni w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Skutki braku umocowania przy dokonywaniu czynności prawnych zostały określone w przepisach kodeksu cywilnego, skarżąca zaś nie wskazała w tym zakresie jakichkolwiek skonkretyzowanych wątpliwości.

Ponadto, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu nie orzeczono, gdyż zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o pozostawienie – w razie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania – temu Sądowi także orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego przez pełnomocnika z urzędu w postępowaniu związanym z wniesieniem skargi kasacyjnej nie jest wnioskiem, o którym mowa w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

l.n